

Водитељ: Поштоване даме и господо, драги пријатељи, пре него што почнемо са представљањем књиге молио бих вас да минутом ћутања одамо почаст покојном Слободану Милошевићу. Слава му.

Вечерас смо се овде окупили на представљању књиге др Војислава Шешеља „Сведок одбране Слободана Милошевића у хашком процесу“. Договарајући ову трибину са представником радикала у Суботици, председником странке Гојком Радићем, пре месец и по дана, нисмо ни могли слутити, нисмо ни могли наслутити да ће ова књига бити представљена управо у атмосфери када то сведочанство прелази у историјски документ, јер нема више тога човека на чијем је процесу Воја био сведок.

О књизи ће вам вечерас говорити наши драги гости, књижевник и академик Рајко Петров Ного, проф. др Мирко Зуровац, и сигурно један од најближих сарадника Војислава Шешеља, генерални секретар Српске радикалне странке Александар Вучић. Домаћин је Гојко Радић.

Гојко Радић: Пре свега, желим да вас све поздравим, да вам се захвалим на одзиву, на овако лепој атмосфери. Неку реч рекао бих о књизи, али пошто знам ко ће после мене све говорити, што год бих рекао мало бих рекао. Тешко је, али ја ћу пар речи да украдем да кажем, јер после нема шта да се прича.

Што се тиче књиге „Сведок“, она више није сведок, она је већ постала део историје. Ова књига преноси сведочење др Војислава Шешеља у Хагу. Многи су се питали зашто је рекао ово, како је рекао оно. Показала се сва апсурдност овога суда, трибунала у ствари, није суд.

Др Војислав Шешељ је својим сведочењем хтео да покаже комплетној јавности да тај суд за њега не постоји, да он није стваран, да је тај Трибунал основан само да би судио и да би један народ потлачио до крајњих граница, да види докле је његова издржљивост. Са овим догађајем ја се надам да ће се околности променити и да ће хашки казамат једном коначно, јер је постао баласт међународне заједнице, морати да буде распуштен. Војислав Шешељ је једном рекао: „Хашки трибунал ће бити за будуће генерације студената једна наказа коју ће изучавати како не треба судити“.

Ја бих сада препустио реч нашем књижевнику и песнику Рајку Петрову. Изволите.

Рајко Петров Ного: Браћо и сестре, драги пријатељи, скупо је вријеме у којем ми живимо, и ова убрзана историја о којој говоримо таква је да се заправо за нашег земног живота догађа оно што би се можда догодило за можда три или четири живота. То нам можда даје наду, та убрзана историја, да ћемо дочекати и крај ове страшне империје која заводи страх на планети. Једанпут је Никита Михалков, чувени руски режисер, казао једну крупну реченицу коју је, чини ми се, вечерас добро цитирати. Каква је разлика, каже Никита Михалков, између ових на Западу и нас православних Словена на Истоку? Тамо се они углавном питају како живети, а то значи како што боље по њиховоме живети, како квалитетније живети, а ми, православни Словени на Истоку, питамо се зашто живети. У томе је крупна разлика. Наши мученици у Хагу јасно потврђују ову мисао живећи своје идеје до краја.

Смрт Слободана Милошевића, то је последњи ексер у ковчег Хашког трибунала. Но, пошто ми вечерас говоримо о књизи „Сведок“ Војислава Шешеља, то морамо казати да ће у историји бешчашћа новије историје она остати једно од најаутентичнијих и најупечатљивијих сведочанстава како се вршила њихова правда. А с друге стране, остаће и као пример витештва, како сведок Војислав Шешељ сведочи Слободану Милошевићу, јер Слободан Милошевић, то сада сасвим сигурно морамо знати, желео је планетарни микрофон и са њега је изванредно луцидно, рекао бих врхунски, бранио наше националне и друге интересе. Уопште, његов пут, такорећи је античка трагедија, или можда шекспировска, у звијезде па у блато, па из тог блата поново ка небу. И то је можда парадигматично судбина сваког Србина.

Како је свједочио Војислав Шешељ? Ево, данас ће, сасвим сигурно, проф. др Мирко Зуровац, наш пријатељ из Невесиња, професор естетике, након овог што ћу ја импровизовано говорити, а онда на крају и Александар Вучић, врсни правник прије свега, па ћу ја сада сасвим кратко да пробам да импровизујем неколико ствари из, рекао бих, књижевног угла.

Шта је то витешко тамо што је рекао, између осталог, Војислав Шешељ? Главна оптужница била је, као што знате, удружени злочиначки подухват за остварење Велике Србије. Он је тамо јасно рекао: „То никад није била идеја Слободана Милошевића, ни приватно нити јавно. То је била моја идеја и ја ћу за њу ако треба и погинути“. То је крупна ријеч која је казана поред оне, рекао бих, ласцивне која је тамо казана јер су је заслужили, још су га натерали да је понови.

Али, можда још важнија и значајнија од свега тога, била је она опсервација на самом почетку, када је казао да је Хашки трибунал једна врста прекопиране средњовјековне католичке инквизиције. Када је говорио, мислили смо да је то хумор, да га плаше те тоге у којима види и препознаје инквизиторе. Ми данас јасно знамо да је, као и у многим другим стварима, Војислав Шешељ био прозорљив и видео је на вријеме о чему се ту ради.

Када се питамо зашто је Војислав Шешељ тамо, због вербалног деликта, та оптужница је смијешна, на климавим ногама. Ја се сјећам да је, рецимо, у „Проклетој авлији“ један затвор који је неупоредиво хуманији и топлији од овога у Хагу. Тамо Карађоз каже – што си ти овде? – Ја сам невин. – У па, каже, што ми прије не рече, баш нам један невин и у затвору треба. Како невин? Нема невиних. Сви су грешни и сви су за проклету авлију. Разлика је само у томе што смо вас наватали.

Када су једанпут код Солжењицина у „Гулагу“ затвореници запитали једног од оних који је дошао тамо – а зашто си ти ту, каже – низашта; – а колико си добио, каже – десет година, – ах, каже, немојте да ми причате, низашта се добија 12 или 15. Е, дакле, за то низашта Војислав Шешељ већ колико је, три године, четири тамо, и њему не почиње суђење. А зашто му не почиње суђење или зашто је Милошевићу трајало док га нису убили – зато што нинашта не могу да се ослоне.

Испоставиће се једанпут, ако Срби претрају и ако уопште претекну на овој планети, како се страшна правда вршила над њим, да су они, они најбољи, знали зашто живе.

Гојко Радић: Реч има проф. др Мирко Зуровац.

Проф. др Мирко Зуровац: Часни оци, поштовани Суботичани, драги пријатељи. У нашем народу влада добар обичај, леп обичај, да се приликом објављивања или појављивања неког значајнијег дела људи састану да то дело представе и препоруче да га прочитају. Овом приликом ми смо се састали да вам представимо, а то значи и препоручимо нову књигу Војислава Шешеља. Та књига је необична по томе што је то аутентичан снимак његових сведочења у Хашком трибуналу у одбрани Слободана Милошевића. Наравно, да бисмо могли изрећи било какав суд о његовом сведочењу, поготово ако знамо да живимо у смутном времену, у времену где се хаос намерно производи да би се народ збунио, да не би знао шта се догађа и шта му раде, онда морамо успоставити, нормално, методе.

Прво би требало рећи нешто о карактеру такозваног Међународног кривичног трибунала за бившу Југославију (то му је званични, иако лажан наслов), да бисмо онда видели какво је сведочење, да ли је адекватно, да ли је добро сведочење Војислава Шешеља. У том смислу ја ћу рећи нешто кратко и о једном и о другом.

У сваком случају, свима који су бар донекле упознати са циљем оснивања поменутог суда у Хагу, морало је бити јасно, а ако није од почетка, онда би то морало бити бар данас, да то није никаква институција права, да је то по замисли и идеји монструозна политичка творевина која се могла родити у главама болесних умова, попут оних који су измислили фабрике смрти и холокауст. Нема никакве моралне и психолошке разлике између Хитлера и његових нациста и натоваца који су, у ствари, основали овај такозвани ад хок међународни суд. Укратко, поменути суд у Хагу је највећа морална мрља на лицу савременог човечанства, коју би требало што пре избрисати, односно расформирати такав суд, а ни у ком случају сарађивати са таквим судом у смислу испоручивања овој наказној политичкој творевини, наших грађана, наших хероја који су само бранили своју земљу од агресије и својом храброшћу задивили читав

свет. Ја ту, наравно, подразумевам и војно и политичко руководство свих српских земаља, али и оне који су са пушком у руци бранили земљу од агресије.

До које мере су огрезли у бешчашћу такозвани правници и судије у монструозној политичкој творевини која се зове Међународни суд за бившу Југославију, лако се можете уверити ако прочитате било коју оптужницу против припадника нашег народа. Све су писане по истом моделу и личе као јаје јајету. Ни у једној оптужници нема ни помена о бројним злочинима које су починиле армије сецесионистичких република. Не помиње се ни тероризам као основни облик борбе шиптарских терориста, наравно, ни злодела представника такозване међународне заједнице, од којих су сви били углавном из земаља које припадају НАТО савезу, а најбољи пример по коме ћемо их памтити је Вилијем Вокер.

Они су себе већ самим Статутом ослободили обавезе да суде за највеће злочине по међународном праву. Као што знате, највећи злочин по међународном праву је злочин против мира. Када то преведете на конкретан језик, на језик наше ситуације, то значи отприлике ово – највеће злочине починили су они који су започели рат на овим просторима. Није непознато да је југословенска државна заједница, то је та већ бивша Југославија, која је била позната у целом свету и истицана као пример вишенационалне и мултикултуралне заједнице, насилно разбијена у сарадњи и потпуној координацији југословенских сецесиониста и њихових страних подстрекача и заштитника. То је начин на који се одувек спроводила агресија на неку земљу.

Другим речима, ни на једном педљу сада већ бивше Југославије српски народ није започео рат, него се само бранио, пошто је претходно окрутно био нападнут. Упркос томе, Срби се оптужују за етничко чишћење, иако је управо српски народ највећа жртва етничког чишћења, и то по трећи пут само у двадесетом веку. Српски народ се нашао у веома тешкој ситуацији, по мом уверењу у политички никад тежој. Није било ниједне стране на коју се могло окренути и затражити помоћ. Да ствари стоје доиста тако, то се може доказати егзактно, математички тачно, по броју убијених, по броју уништених домова, по броју прогнаних, запоседнутих имања, дакле, све говори да је српски народ највећа жртва етничког чишћења. Упркос томе, они који су основали Хашки трибунал изгледа желе да покажу и да докажу да је слободу слободно напасти, али да слободу није слободно бранити. Заправо, они подржавају терористе и сецесионисте којима је, замислите молим вас, уз то потребна заштита међународног права. То је доиста монструозна идеја, монструозна замисао и могла се родити само у главама таквих људи као што сам претходно рекао.

Циљ оснивања овог суда био је и остао у основи двострук. Први је мање опасан, да се пред лицем светске јавности одигра једна лажна представа како би се свет уверио да тамо има некакве правде, што је, по мом уверењу, мања опасност. Ово друго је далеко опасније. Циљ је да се од српског народа изнуди најсрамнији облик капитулације. Па, према томе, када неко каже да се ради о сарадњи, молим вас, о каквој сарадњи се уопште може радити.

Ма колико били моћни и осциони ти нови режисери зла, они овај циљ не могу постићи без нашег пристанка, односно без пристанка наших политичких представника. Тек уз наш пристанак наш народ постаје историјски одговоран за сва зла која су се последњих година догодила на овим просторима, за злочине које није починио, и што је парадоксално, чак и за оне које су други починили над нашим народом. Уз наш пристанак нашим непријатељима уопште не може бити тешко да доказују нашу непостојећу кривицу, која укључује, наравно, и плаћање огромне ратне одштете која ће нам бити наметнута од стране других учесника у овом рату. Кад је нас неколицина то јавно говорило на самом почетку, хтели су да нас ућуткају и говорили су како се тамо суди појединцима, а не читавом народу. Међутим, данас то и они признају у вези са овом оптужбом Босне и Херцеговине против Србије.

Дакле, јасно је да се тамо суди и пресуђује целом српском народу и његовој историји. Ако знате да се ради о таквом суду, онда можемо са великим симпатијама гледати на сведочење Војислава Шешеља у

одбрани Слободана Милошевића. Моје је мишљење одувек било да њихова одбрана има смисла само као оптужба. Немају од чега да се бране, али имају зашта да оптужују оне који су разбили једну земљу, починили стравичне злочине пре свега над српским народом. Кад читате ту оптужбу, онда видите да они по правилу издвајају догађаје где су у борбама, у грађанском рату, рецимо лоше прошли муслимани, или Хрвати, или Шиптари, али ни у ком случају не желе да дозволе да се изнесе шта се пре тога догодило и шта је томе претходило. Дакле, они желе напросто да забашуре, да се не види да се српски народ само бранио, пошто је претходно био нападнут.

Истину говорећи, управо у томе треба видети разлог убиства Слободана Милошевића, а по мом уверењу, мада за то немамо поуздане податке, и Милана Бабића. Они су направили једну грешку у својој концепцији оптужбе, дозволили су да сведоче неки њихови такозвани експерти, потпуне незналице, што је онда дало право и одбрани да доведе своје експерте, људе од знања и достојанства.

Као што знате, на сведочењу у одбрани Слободана Милошевића сведочио је најбољи део нашег народа. Ја не кажем да је то једини добар део нашег народа, али, у сваком случају, онај део нашег народа који је могао да сведочи, дакле који је био непосредан учесник у одлукама, то је најбољи и најчеститији део нашег народа. Сведочили су и они који су имали политичке разлике у односу на оптуженог. Сведочили су да би одбранили свој народ и своју земљу од лажних оптужби. Увидом у сведочење Војислава Шешеља сигурно ће остати нешто што ће историја морати да запамти. Оно се разликује од других сведочења по томе што је Војислав Шешељ можда храбрији од других, смелији од других, што је истину говорио без икаквог устручавања. У питању је веома образован човек, човек који је сјајно знао да формулише најтеже друштвене проблеме, учесник догађаја о којима је реч и пред њим су се и Тужилаштво и суд осећали прилично инфериорно.

Зато ће ово суђење остати као један историјски документ, морална мрља на лицу савременог човечанства, она ће показати до ког нивоа је пала савест савременог човечанства. Наравно, ово када кажем савременог човечанства, мислим пре свега на тај део који је себи приграбио право да преуређује свет, а и онај други, који није у стању да се заинтересује за судбину једног угроженог народа, који је дозволио да га једна група лупежа дословно вуче за нос и тако чини саучесницима њихових злочиначких планова. У том погледу ми смо доиста имали речи два велика хероја, од којих је, као што видите, један убијен, а надамо се да је судбина другог, Војислава Шешеља, другачија и да ће он успети да преузме ову одбрану и да је доведе до краја. Јер, као што знате, основна оптужба против свих српских хероја јесте да су они удружени у некакав злочиначки подухват, вероватно у име некакве Велике Србије и тако даље, иако су од тога сад у Тужилаштву одустали.

Истину говорећи, с правом можемо рећи злочиначки подухват постоји, али саставни део тог злочиначког подухвата је управо овај такозвани Међународни кривични суд за бившу Југославију, чије је седиште у Хагу.

Ја се надам да ће човечанство једнога дана успети да успостави прави међународни суд правде и да ће се као прва жртва на оптуженичкој клупи наћи управо у овај суд. У то име стрепим, али се надам, да ће тачку на ову монструозну творевину ставити Војислав Шешељ чим му се за то пружи прилика, значи чим почну њему да суде, каже Рајко и – ако му се пружи, и да ће тај суд ипак морати да се расформира. Хвала вам.

Гојко Радић: Сада ће вам се обратити и о овој књизи нешто рећи Александар Вучић.

Александар Вучић: Даме и господо, драги пријатељи, поштовани свештеници наше Српске православне цркве, Слободан Милошевић је убијен пре три дана у Хашком трибуналу и чини ми се брже него икада, боље него икада могли смо да видимо ко је ко у Србији. Могли смо да видимо како се понашају и медији, и политичари, и какви су људи. Они који су нам до јуче држали предавање, моралисали о томе како смо непристојни, невоспитани, примитивни, јер се три године после нечије

смрти дрзнемо да кажемо нешто што није баш нарочито лепо о његовом политичком деловању, они који су нам говорили – па како смете о некима које су мимо наше цркве већ хтели да прогласе за свеце.

Првог дана, дакле, на дан када је човек убијен, они су се појавили са: „дабогда горео у паклу“, „убица“, „злочинац“, „зликовац“. А хоће, замислите, жена да га сахрани. Не треба јој дати. Кажу – одмах отми пасош, одмах је води у притвор, јер то би њих задовољило. Син – њега одмах у затвор ако је икако могуће, ако пре тога неко други не реши ствар са њим на другачији начин. То су они који су нам до јуче говорили да су градски, урбани ликови, фино васпитани, који су ваљда потпуно полудели због тога што не могу више да кажу да постоји било какав правни основ, па макар и измишљен, у несрећном Хашком трибуналу по којем би Милошевића прогласили за злочинца. Приметили сте можда да се неки наши политичари ни у чему нису разликовали по својим реакцијама на Милошевићеву смрт од Агима Чекуа, Суље Тихића и Стјепана Месића. Стјепан Месић је, додуше, био некако финији и умеренији у поређењу са Вуком Драшковићем, Тадићем, Ђиласом и осталим нашим политичарима. Ето каква нам је држава када је Стјепан Месић био нормалнији од њих и ето какви су то људи.

Имали смо човека који је био председник ове земље, волео га неко или не, председник Србије и Савезне Републике Југославије. Де Голу је, својевремено, један од наших истакнутих амбасадора, господин Ристић, пришао, када је дошао у идеолошки обрачун са Петеном, и рекао: „Е, свака вам част, у реду је то, цео свет вас подржава, дајте да ми нешто учинимо за вас, да кажемо нешто најгоре о Петену“. Де Гол је рекао: „Немојте ништа да говорите о њему, јер то ми Французи можемо понекад нешто да кажемо, али ми ћемо да га поштујемо пред свима, посебно у оваквим тренуцима, јер је он војничка легенда из Првог светског рата, те вас молим да ништа лоше о таквим нашим људима не изговарате“. А ови наши једва дочекали, па не дају да се сахрани овде, па не дају да се сахрани онде, па не дају да се тело стави овде, па не дају да се тело стави онде. Јесу ли то они што нам држе предавања ко је хришћанин, јесу ли то они који нам причају како су много фини и цивилизовани.

Никада горе окупационе слуге у Србији нису биле. Никада горе. Погледајте им Б92, погледајте им неке друге телевизије, то је срамота и страхота гледати. И они мисле да их се неко плаши због тога што имају кутију лажи преко које могу да преносе шта хоће. Не плашим их се уопште. Све го окупациони слуга до окупационог слуге, криминалац и лопуџа, и ништа нису у стању за свој народ да ураде, само гледају како ће да униште Србију и то им је једини посао. Ништа друго и не раде. И то раде по налогу.

Добили смо информацију, да су им из америчке амбасаде наредили, и то готово свим медијима, да када говоре о Милошевићу, да не говоре о њему са његовом сликом, него да нађу покривалице типа редова испред Дафимент банке, Стамболића, Ђурувије, као да је доказано да их је он убио, или не знам шта, да само на тај начин покривају причу о Милошевићу. Уто се нађе паметан новинар Телевизије Б92, каже – наша телевизија је добила тај налог. Ја кажем – вашој телевизији и не треба никакав налог, ви сте гори олош од оних који су то наредили. Не можете ви да се борите против свог народа. Кажу, поднећемо кривичну пријаву против тамо неких људи, сиротиње који су дошли да одају почаст Милошевићу и видели њих па им рекли оно што мисли цео наш народ. Цео наш народ то мисли, а они ће кривичне пријаве.

Поднео је тај Веран Матић тужиоцу нешто против мене, као ја сам га прислушкивао или не знам ни ја шта. Е, ја нисам хтео да кажем да нисам. Одем код тужиоца, па мало да вам испричам, у свој овој муци и чемеру да се мало разгалите и да вам буде мало лакше. Звао ме тужилац, сав преплашен, видим га, Веран Матић велика зверка, није то било ко, то је агент број један, тужи он мене што сам прислушкивао, јер како ја знам шта је он разговарао са Наташом Кандић и тако даље. Ја дошао тамо, тужилац се тресе, руке му се тресу, не зна шта ће, ваљда је мислио да је и мени тешко, а ја одем и кажем му – е, господине тужилац, сада лепо напишите ту, и онда наређам једно десет епитета који нису за јавну употребу – то све напишите, е то је све Веран Матић. – Немојте, молим вас. – Пиши то ту када ти кажем, иначе нећу да потпишем записник. Уписа он то све лепо што сам ја њему изговорио, да види окупациони слуга да има

оних који га се не плаше, иако мисле да могу све да ураде јер се ничега не стиде. И ја то лепо кажем, и онда кажем – е, ја сам крив и прихватам да ме гоните, да подигнете оптужницу против мене, а пошто сам ја то све радио, то значи да сам тачно пренео оно што је радио Веран Матић и то је потпуна истина. Е, онда он мора за мало теже кривично дело да иде у затвор, па таман у исту ћелију да нас сместите.

Зашто се тако понашају према Милошевићу. Они шест година владају, али они и даље нас нападају сваке вечери, као да ми владамо шест година, као да смо ми препродали у Србији све што нам је пало на памет, као да смо ми отуђили све оно што су грађани зарадили деценијама и што су оставили својим покољењима, за своју децу и своје унучиће. Као, ми смо тобоже криви за не знам ни ја шта. То раде зато што хоће да се настави то непрекинато коло криминала, али и разарања земље и уништавања српског националног бића по свим шавовима. То је суштина целе приче. Да ли ви гледате сваке вечери те филмове, не само на тој, на многим телевизијама, те Срби убијали овде, те Срби убијали онде. Па да ли је неко убијао Србе? Откуд толике мајке Српкиње у црнини и у Србији и у Републици Српској, и у Српској Крајини, и свуда? Да се нису Срби сами убијали? Имају само мајке из Сребренице, а као да нема Српкиња мајки из Сребренице, као да нема мајки Српкиња из Вуковара, Српкиња мајки из Книна, Српкиња мајки из Бања Луке, из Купреса, из Гламоча, Грахова, Дрвара, Петровца, или из било којег другог места.

То је зато што су све окренули наопачке, зато што најгори данас управљају Србијом.

Рећи ћу вам нешто што не волим да причам. Нажалост, ми смо у периоду од 1941. до 1944. године, посебно у Београду, имали огроман број оних који су сарађивали са окупатором. Покрет отпора је био заиста веома слаб у Београду. Имали су Радио „Лили Марлен“, који је после кијевског радија био највећи окупациони радио у Источној Европи. Наравно, ко је тамо радио, радили су Срби. У једном тренутку 1943. године немачка војна команда и команда тајне немачке полиције у Београду издали су заједничко саопштење у којем су позвали Београђане да више не долазе са подацима о онима који су против Немаца у Београду, зато што већ имају педесет хиљада професионалних денунцијаната са личним картама, са аусвајсима. Ми би и данас скупили педесет хиљада, можда и сто хиљада таквих, али то не значи да нам је цео народ такав. Већина нашег народа воли слободу и воли је више од свега. И зато и после смрти Слободана Милошевића, после његовог убиства, после свега што се догодило, ми имамо обавезу више, да се храбрије него икада боримо за своју слободу.

Сведочење Војислава Шешеља у Хашком трибуналу их је, чини ми се, потпуно здружило. Војислав је успео две њихове конструкције да разори, да их у парампарчад разбије. Прва је прича о удруженом злочиначком подухвату. Да бисте видели какав је то Трибунал, у оптужници против Слободана Милошевића пише да се он удружио са Војиславом Шешељем 1. августа 1992. године, а у оптужници против Воје Шешеља пише да се он удружио са Слободаном Милошевићем 1. фебруара 1992. године. Па сада, јесу ли се удружили 1. фебруара или 1. августа? Они су измишљали, али се нису сетили да погледају шта су раније написали. Пошто су досманлије београдске журиле да се напише оптужница против Војислава, то им је требало хитно, ови су заборавили да погледају у оптужници против Милошевића, да упореде датуме и онда им се тако нешто деси. А онда им Воја Шешељ каже на суђењу Милошевићу – нас двојица смо се први пут видели не у фебруару или августу 1991. године, него у мају 1992. године. Па јел се Воја Шешељ сам са собом удружио, као што је рекао у сведочењу.

Не знам да ли сте приметили једну ствар, с којим се проблемом данас Трибунал баш тим поводом суочава. Све већи број истакнутих правника, јавних радника, и не само из Русије, неће да вам пренесе, ја преко интернета сазнајем, најистакнутији чешки, чак и пољски, словачки, па и све већи број аустријских и немачких и интелектуалаца и истинских бораца за људска права, залаже се да се укине Хашки трибунал. О Руској думи, која једногласно доноси такво саопштење, да и не говоримо. Замислите, руска државна Дума је једногласно донела ту одлуку. Да ми то ставимо у српски парламент, замислите шта би радили Вук Драшковић, Борис Тадић и неки други, шта би правили у Скупштини Србије. А у другој земљи је то једногласно донето због заштите Србије и грађана ове земље.

У том сведочењу Војислав је оптужбу о Великој Србији у потпуности растурио. Кажу, Милошевић је кренуо у тај пројекат. Каже Шешељ – ма какви, тај човек никада није хтео то. Ја сам то хтео, он није никада. Па онда не зна ни судија више, па питају тужиоце – да ли ви и даље стојите иза тога. – Па јесте, стојимо, али баш и не стојимо, не знамо. Они, људи, појма немају.

Ја ћу сада да вам откријем једну ствар, има неких које не смем, али једну ћу да вам откријем. Они су ставили у оптужницу против Воје Шешеља десет ствари које су већ ставили у неке друге оптужнице. Заборављају људи да су другима оптуженима у Хагу то већ ставили у оптужницу. Али, има још нешто, ставили су некакав злочин у месту Липовача. У овој сада проширеној оптужници, све што им је пало на памет, све што се негде десило, стављају Воји Шешељу на терет. Зове нас Воја једно вече, каже – где му је та Липовача? За сва сам места чуо, свуда сам био, у Српској Крајини, у Републици Српској, немам појма где је Липовача. Нађите ми, видите на карти, распитајте се где је то. Нама је требало уз све географске карте два дана да је пронађемо. То је неко место код Мостара где је неко починио неке злочине над муслиманима, и сад ми, распитујемо се, појма немамо. Кажу – неки који су се назвали шешељевцима. Е сад гледајте шта се дешава. Пре петнаест дана Воји Шешељу, у складу са оним правилима о обелодањивању доказа, стиже материјал у ћелију. Листа Воја, кад нађе материјал за Липовачу. А у материјалу за Липовачу пишу имена оних који су починили злочине. Они су у истрази дошли до имена, сва имена су истакнути припадници једне друге политичке странке у Србији, СПО-а, није тајна. Они су за то оптужили Воју Шешеља. Воја, наравно, узме па запише који је број документа, све, као да је знао шта ће да се деси. Ови схвате да су погрешили, ујутру упадну, бандити, и отимају документе. Мисле човек није стигао да прочита, или није запамтио број, или не знам шта. Јесте запамтио, али да знате да се чак и тиме служе.

После свега, они иду на то да нам отму Косово и Метохију, да нам одвоје Црну Гору. Не може Република Српска, може Косово и Метохија, у коме осамдесет осам посто становништва жели отцепљење, иако су они били национална мањина у СФРЈ, а не могу Срби који су били конститутивни народ некадашње СФРЈ да добију отцепљење и присаједињење Србији иако то жели деведесет осам посто грађана Републике Српске. Зашто не могу? Е, не могу, кажу, зато што је то на геноциду створено. Нема ствари коју неће против нас да смисле. Шта смо ми добили тиме што смо им све чинили и излазили у сусрет? Је ли неко добио нешто у овој земљи, осим што су ти притисци постали све јачи, све жешћи, све већи? Јесмо ли добили нешто у економском смислу, да је много лакше, да људи живе много боље? Добило је нешто њихових лопова и нико више ништа није.

Сад они мало-мало па: ваљда ће Русија и Кина да ставе вето. Чекајте људи, како то да они стављају вето кад нам они, како сте нам ви говорили, нису пријатељи, а ови ваши нам јесу пријатељи?! Ваљда ће ти ваши да ставе вето. Видите каквим су се лажима служили и шта су све радили. Сад и они иду па моле Русију и Кину да нас спасавају од тих њихових великих пријатеља, од тих што ће све да учине за добробит српског народа. А једино што нам говоре сваке вечери, то је – па ви Срби морате да схватите реалност, да Косово мора да буде независно. Е то им је једина политика. Онда сви гракну на Тому Николића кад каже да прогласимо окупацију. Па шта ћемо друго? Чекаћемо педесет, сто година, кад дође до промене констелације снага у свету да вратимо своју територију. Немој окупација, па не, него шта је, дан радости да прогласимо? Какви лицемери! Бар да су вам рекли на крају шта ће да ураде у том случају – нису. Једино што гледају, и то сте могли да приметите – е, немојте људи да нам отимате тако брзо Косово и Метохију, не зато што их је брига за Косово и Метохију, него кажу – после тога ће радикали да владају. Не брину они за ову земљу, не брину они за Косово и Метохију, не брину они за Војводину, не брину ни за шта. Они брину за то ко ће да влада и ко ће да их стрпа иза решетака због свега што су радили против ове земље.

Ја сам гледао ову академију посвећену Зорану Ђинђићу, видео сам те филмове на свим телевизијама. Пише тамо – револуционар Зоран Ђинђић – да сам се ја питао, 6. октобра отпустио бих све судије, отпустио бих све запослене на РТС-у, чули сте то, и све тако нешто. Е, ја морам да вам кажем, свидела ми се та идеја Зорана Ђинђића. Само не са РТС, него са неке друге телевизије. Рећићемо –

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

Промоција књиге проф. др Војислава Шешеља „Сведок одбране Слободана Милошевића у хашком процесу“
Суботица, 16. март 2006. године

најистакнутији демократски представник нам је то рекао. Неће ваљда после тога да се љуте на нас. То је тај револуционарни дух, милина једна. То је оно што ћемо од њега да узмемо. Ово друго нећемо. А само да нам после не говоре како су то антидемократске идеје. То сам лично чуо од Зорана Ђинђића и снимιο сам то, верујте ми, на академији је било, сутрадан да не могу да кажу – е сад видите шта ради недемократски режим. Не, то је врхунац демократије, ја сам то од њих чуо.

Пред нама је тешко време и велико бремене и велике муке и проблеми. Нервозни су властодршци, нервозне су слуге, нервозне су им и газде. Нервозни су, јер виде да се српски дух поново враћа. Судили би они данас и Карађорђу, и Гаврилу Принципу, судили би и Николи Пашићу, само чекам када ће да кажу да је био највећи ратни злочинац јер је изгубио трећину мушког становништва, као што смо ми криви што је Србија уништавана и разарана у агресији НАТО-а пре шест или седам година. Све би они то радили, али их мучи тај српски дух који се поново подиже. Знам ја да би вам сада лакше било у вашим домовима, са вашим породицама, али сте дошли зато што знате да морате нешто за отаџбину да урадите. Свако од нас то мора да зна и морамо да издржимо најтеже могуће нападе. И то што ће неко некада да нам каже – аха, види их, Топаловићи, па сам ја рекао Томи Николићу – кажи следећи пут и том Петровићу, и Ђиласу, и Тадићу, није страшно бити Топаловић, страшно је бити Били Питон, лопов.

Све ће више да лажу, све ће већу нервозу и хистерију да показују, и преко својих медијских експозитура, и на све могуће начине, али ми морамо да покажемо да их се не плашимо, морамо да им покажемо да нам не могу ништа. Хоћете у затворе да нас стрпате – стрпајте нас у затворе. Немате толико затвора колико има људи који воле слободу у овој земљи. Онако како се за вас бори Војислав Шешељ, тако морамо и ми овде у Србији да се боримо.

Ја вас позивам све да дођете у суботу у Београд на испраћај председника Милошевића, наравно, због Слободана Милошевића, али сасвим сам искрен када то кажем, због будућности Србије, јер ми морамо да им покажемо и да их се не плашимо, а и да им покажемо да Србију нису убили ако су убили Слободана Милошевића. Хвала.